

Sygn. akt VII U 308/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 r. w Warszawie

sprawy K. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania K. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 29 grudnia 2015 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 29 grudnia 2015 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. R. prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 listopada 2015 r.,

2. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi winy za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

UZASADNIENIE

R. K. w dniu 12 stycznia 2016 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 29 grudnia 2015 r., znak: (...), na mocy której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury – z warunków szczególnych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że nie zgadza się z decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ zakład ten nie zaliczył mu świadectw pracy w warunkach szczególnych. Ponadto odwołujący podniósł, że wykonywał pracę maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych (odwołanie wraz z załącznikiem, k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 lutego 2016 r., wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełnił wymogu 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony udokumentował jedynie 8 lat, 5 miesięcy i 26 dni takiej pracy.

Przy czym do stażu tego nie został uwzględniony dokumentowany wystawionym przez Zarząd Dróg Miejskich w W. świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych okres od 16 listopada 1994 r. do 13 lutego 1998 r., ponieważ w świadectwie pracodawca nic podał rodzaju pracy oraz stanowiska zgodnego z zarządzeniem, na które się powołał. Zgodnie z Wykazem A działem IX. poz. 6 pkt 2 Zarządzenia Ministra Administracji Gospodarki Terenowej

i Ochrony Środowiska z dnia 01.07.1983 r. rodzaj wykonywanych prac to prace brukarzy, natomiast stanowisko to konserwator nawierzchni betonowych i kamiennych natomiast pracodawca podał, że ww. wykonywał prace i pracował na stanowisku konserwatora nawierzchni drogowych. W aktach organu rentowego brak jest oryginału świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych od 19 maja 2014 r., wystawionego za ten okres przez wskazanego wyżej pracodawcę (w akt: znajduje się kserokopia). Z informacji uzyskanych przez organ rentowy wynika, że oryginał świadectwa pracy znajduje się w Sądzie Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w aktach sprawy o sygn. VII 1473/14. Kopia świadectwa pracy nie może zostać, zgodnie z § 27 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. nr 237. poz. 1412) rozpatrzona przez organ rentowy. Zgodnie z tym przepisem bowiem, dowody z dokumentów, pisemne zeznania świadków oraz pisemne oświadczenia zainteresowanego powinny być dołączone do wniosku w oryginale. Sprawa może być przedmiotem ponownego rozpoznania, pod warunkiem dostarczenia oryginału tego świadectwa pracy w szczególnych warunkach organowi rentowemu. Ww. domaga się uwzględnienia do tego stażu również okresu od 21 marca 1972 r. do dnia 16 września 1976 r. zatrudnienia na stanowisku operatora sprzętu budowlanego w Przedsiębiorstwie (...), okresu od 1 sierpnia 1983 r. do 4 sierpnia 1984 r. – zatrudnienia na stanowisku operatora koparki w Spółdzielni Budownictwa (...) w W. oraz od 16 lutego 1987 r. do 31 grudnia 1991 r. – na stanowisku operatora sprzętu budowlanego w (...), jednakże za okresy te odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych. Konkludując, z powyższego stanu faktycznego wynika, że odwołujący nie spełnia obligatoryjnych warunków stażowych wymaganych przez przepisy prawa dla nabycia emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach (odpowiedź na odwołanie, k. 4-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. R., urodzony w dniu (...), w dniu 9 listopada 2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek o emeryturę, k. 1-13 a.r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony nie spełnia wymogu dotyczącego stażu pracy w warunkach szczególnych (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych), gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego okresu takiej pracy. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że łączny staż pracy odwołującego – okresów składkowych i nieskładkowych wynosi 25 lat, w tym 8 lat, 5 miesięcy i 26 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy uznał okresy zatrudnienia od 10 czerwca 1977 r. do 30 czerwca 1983 r. oraz od 27 sierpnia 1984 r. do 31 stycznia 1987 r. jako okresy wykonywania prac w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 8 lat, 5 miesięcy oraz 26 dni.

Organ rentowy nie uznał okresów zatrudnienia:

- od 16 listopada 1994 r. do 13 lutego 1998 r. jako okresu wykonywania prac w szczególnych warunkach w Zarządzie Dróg Miejskich, ponieważ przedstawione świadectwo pracy nie spełnia wymogów formalnych tj. wykazane stanowisko pracy nie jest zgodne ze stanowiskiem wymienionym w Zarządzeniu Ministra Administracji Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lutego 1983 r.

- od 16 lutego 1987 r. do 31 grudnia 1991 r. na podstawie zeznań świadków,

- od 1 sierpnia 1983 r. do 04 sierpnia 1984 r. i od 21 marca 1972 r. do 16 września 1976 r. na podstawie przedłożonych dokumentów z Archiwum, ponieważ dokumenty te nie są wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. jako środki dowodowe na udokumentowanie okresów wykonywania prac w szczególnych warunkach

Z tych też względów organ rentowy decyzją z dnia 29 grudnia 2015 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury (decyzja z dnia 29 grudnia 2015 r., znak: (...), k. 111 a.r.).

Ubezpieczony K. R. od niekorzystnej dla niego decyzji organu złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, inicjując niniejsze postępowanie sądowe, w toku którego ustalono, że:

K. R. w okresie od 21 marca 1972 r. do dnia 16 września 1976 r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku operatora sprzętu budowlanego. Na początku został zatrudniony na stanowisku pomocnik murarza. Z dniem 4 marca 1973 r. został przeniesiony na stanowisko malarza, a z dniem 15 marca 1974 r. przeszeregowany z malarza na pomocnika operatora dźwigowego. Dopiero od stycznia 1975 roku awansował na stanowisko operatora sprzętu budowlanego. Pracował wówczas na koparce, ponieważ posiadał uprawnienia do obsługi takiego sprzętu. Uprawnienia te nabył będąc zatrudnionym w firmie. Ubezpieczony posiada uprawnienia zarówno na koparki gąsienicowe, samojezdne jak i kołowe ((...), (...)). K. R. pracował w wymiarze pełnego etatu. Pracę operatora wykonywał przez cały rok, w zimę również. Odwołujący pracował na delegacji w szczególności w L., gdzie rozbudowywała się fabryka (...). Pracował również na T. na budowie. Podczas zimy, odwołujący sporadycznie dokonywał przeglądu sprzętu.

W okresie od 1 sierpnia 1983 r. do dnia 4 sierpnia 1984 r. odwołujący zatrudniony był w Spółdzielni Budownictwa (...) w W. na stanowisku operatora koparko-ładowarki (...). Do obowiązków ubezpieczonego należało przewożenie materiałów, cegieł, betonu oraz gruzu potrzebnych do budowy domków jednorodzinnych. Taką pracę odwołujący wykonywał cały rok. Podczas zimy wykonywał również prace zastępcze.

W okresie od 16 lutego 1987 r. do dnia 31 grudnia 1991 r. odwołujący zatrudniony był w (...). Ubezpieczony pracował na koparko-spycharce (...), sporadycznie zaś na innych sprzętach. K. R. posiadał również wszystkie niezbędne uprawnienia do wykonywania takiej pracy. Ubezpieczony wykonywał prace budowlane, m.in. spychanie ziemi, kopanie rowów, ładowanie i rozładowywanie samochodów za pomocą sprzętu ciężkiego, ale także robienie dróg asfaltowych, parkingów oraz trelingów. Odwołujący także pracę wykonywał cały rok, zimą były prace dodatkowe, polegające na wykonywaniu powierzchni leszowych oraz żuźlowych.

W okresie od dnia 16 listopada 1994 r. do dnia 23 grudnia 1998 r. ubezpieczony zatrudniony był w Zarządzie Dróg Miejskich w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konserwatora powierzchni drogowych. Odwołujący również pracował na koparko-ładowarce (...) i (...). Do obowiązków ubezpieczonego należała naprawa dziur asfaltowych po zimie, kopanie poboczy oraz rowów. Ponadto zajmował się załadunkiem piasku, krawężników i płyt chodnikowych (dokumentacja znajdująca się w aktach osobowych K. R., zeznania odwołującego, k. 65-66 a.s., zeznania świadków, k. 63-66 a.s.).

W toku postępowania, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw BHP, celem ustalenia czy praca wykonywana przez odwołującego w Przedsiębiorstwie (...), Spółdzielni Budownictwa (...) w W., (...) oraz w Zarządzie Dróg Miejskich w W. wykonywana była w warunkach szczególnych uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz innych rozporządzeniach Rady Ministrów dotyczących I kategorii zatrudnienia (e-protokół, k. 66 a.s.).

W opinii z dnia 5 listopada 2016 r. biegły sądowy z zakresu bhp A. P. stwierdził, że stanowisko pracy odwołującego w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) nie było objęte przepisem o I kategorii zatrudnienia w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia. W dniu 21 marca 1972 roku odwołujący został zatrudniony jako pomocnik murarza. Z dniem 4 marca 1973 r. został przeniesiony na stanowisko malarza, a z dniem 15 marca 1974 e. został przeszeregowany z malarza na pomocnika operatora dźwigowego. Dopiero 1 rok i 8 miesięcy przed dyscyplinarnym skreśleniem z ewidencji pracowników odwołujący awansował na stanowisko operatora sprzętu budowlanego.

Biegły odnosząc się do okresu zatrudnienia w Spółdzielni Budownictwa (...) w W., stwierdził, że w dokumentacji odwołującego znajduje się pismo Krajowej Rady Spółdzielczej skierowane do wnioskodawcy, informujące o braku podstaw do wystawienia świadectwa pracy w szczególnych warunkach, bowiem brak jest jakiegokolwiek dokumentu mogącego być podstawą do wystawienia takiego świadectwa, które wystawić mógłby jedynie zakład pracy.

W odniesieniu do zatrudnienia w (...), wskazał, że z zeznań świadka J. H. wynika, że wnioskodawca w tym okresie zatrudnienia obsługiwał głównie koparko-ładowarkę (...). Sprzęt ten mieści się w kategorii ciężki sprzęt budowlany i drogowy, a prace wykonywane tym sprzętem, można kwalifikować jako prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych (wykaz A Dział V, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.).

Odnosząc się do zatrudnienia w Zarządzie Dróg Miejskich w W. biegły wskazał, że w umowach odwołującego nie wymieniono pracy wymienionej w wykazie, co oznacza, że praca konserwatora dróg nie była pracą w szczególnych warunkach, jak to nieprawnie wpisano już w Świadectwie pracy z 20 stycznia 1999 r. W umowach o pracę nie wpisano także prac konserwatorów nawierzchni drogowych, ani brukarzy i konserwatorów nawierzchni betonowych i kamiennych (opinia biegłego sądowego z zakresu bhp., k. 71-80 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego K. R. oraz świadków: J. H. i W. C.

Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się także na wskazanej powyżej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy A. P. z dnia 5 listopada 2016 r. Odnosząc się do okresów zatrudnienia odwołującego w Przedsiębiorstwie (...), Spółdzielni Budownictwa (...) w W., (...) oraz w Zarządzie Dróg Miejskich w W., Sąd wziął pod uwagę fakt, że opinia ta uwzględnia i odnosi się do rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornych okresach czasu i wykonywanych przez niego obowiązków,

co biegły szczegółowo omówił. W tym zakresie Sąd uznał przedmiotową opinię za przekonującą, rzeczową i merytorycznie uzasadnioną, a także zgodną z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadków i odwołującego. Sąd nie podzielił jedynie stanowiska biegłego w kwestii oceny okresu zatrudnienia od 21 marca 1972 r. do 16 września 1976 r., gdzie biegły stwierdził, że całego tego okresu nie można uznać za pracę w warunkach szczególnych, podczas gdy sam biegły potwierdził wcześniej, że ostatnim okresie 1 roku i 8 miesięcy przed zwolnieniem odwołujący objął stanowisko operatora sprzętu budowlanego, gdzie pracował jako operator ciężkich maszyn budowlanych i drogowych. W tym zakresie zatem wniosek biegłego należało uznać za błędny, zaś w pozostałym zakresie opinia biegłego zasługiwała na aprobatę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 29 grudnia 2015 r., znak: (...) uzasadnione i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2013.1440), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. którzy spełniają łącznie następujące warunki:

1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet;

- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet;
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ww. ustawa jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), które w § 4 wskazuje, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A (stanowiącym załącznik do rozporządzenia) nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ponadto, zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

Wskazać należy, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie rozporządzenia, nie można kierować się względami nazewnictwa danego stanowiska pracy. Należy ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że K. R. ukończył wymagany wiek 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jak również udowodnił wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych 25 lat, według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r.

Przedmiotem sporu pozostawało natomiast ustalenie, czy odwołujący posiada na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył mu bowiem do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), Spółdzielni Budownictwa (...) w W., (...) oraz w Zarządzie Dróg Miejskich w W..

Wskazać należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał okresy zatrudnienia od 10 czerwca 1977 r. do 30 czerwca 1983 r. oraz od dnia 27 sierpnia 1984 do dnia 31 stycznia 1987 r. jako okresy wykonywania prac w szczególnych warunkach w łącznej ilości 8 lat, 5 miesięcy i 26 dni.

Zdaniem Sądu Okręgowego do stażu pracy w warunkach szczególnych można zaliczyć okresy pracy w wymiarze 4 lat 10 miesięcy i 14 dni zatrudnienia w (...) raz okres 1 roku i 8 miesięcy zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...).

Zdaniem Sądu fakt wykonywania przez odwołującego pracy w szczególnych znajduje potwierdzenie w zebranym w sprawie materiale dowodowym. Niewątpliwie przez okres zatrudnienia odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. 8 godzin dziennie, wykonywał pracę na stanowisku operatora koparko-ladowarki, która to praca jest wymieniona w Dziale V pod poz. 3 Wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym jakichkolwiek podstaw, by kwestionować wiarygodność materiału dowodowego, w tym zeznań odwołującego, zwłaszcza w świetle potwierdzenia tych okoliczności przez świadków, którzy w sposób zgodny wskazali, że K. R. wykonywał pracę na stanowisku operatora koparko-ładowarki, operatora sprzętu budowlanego.

Warto także podkreślić, że praca w szczególnych warunkach jest pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagająca wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia – art.32 ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jej wykonywanie powoduje szybsze obniżenie wydolności organizmu i szybszą utratę zdolności do zarobkowania stąd uzasadnione jest obniżenie wieku emerytalnego w stosunku do osób ją wykonujących. Jednakże dla oceny czy pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych znaczenie mają konkretne warunki, w których jest ona wykonywana na danym stanowisku, mające z punktu widzenia ustawodawcy szkodliwy wpływ na organizm ludzki a nie samo przekonanie pracownika o wysokiej szkodliwości warunków pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt. III AUa 137/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 1203/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 1181/12 .

W ocenie Sądu Okręgowego ww. okresy wraz z okresami uwzględnionymi przez organ rentowy dają ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, tym samym ubezpieczony spełnił wymóg pracy co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych, spełnił też warunek wieku 60 lat przewidziany w § 4 o rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 29 grudnia 2015 r., znak: (...)w ten sposób, że przyznał odwołującemu K. R. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 1 listopada 2015 r. tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek o emeryturę, o czym orzekł w pkt. I wyroku.

Z kolei rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 2 wyroku opiera się na przepisie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Ustalenie, że odwołujący spełnił warunek wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych wymagało bowiem przeprowadzenia sądowego postępowania dowodowego. Organ rentowy nie ma tych możliwości dowodowych w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdyż ograniczony jest środkami dowodowymi wymienionymi w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49).

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a w/w ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Działając zaś na podstawie powołanego przepisu, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, powodującej opóźnienie w wypłacie świadczenia, mając na uwadze fakt, że dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do odbywania zasadniczej służby wojskowej, mającej wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.